

60 lesního zákona nesporné. Ochranný a dozorčí lesní personál, povoláný zakročiti proti pachatelům lesního pychu jest veřejnou stráží podle ustanovení Šu 52 a 53 lesního zákona; poněvadž § 60 lesního zákona prohlašuje za lesní pych i vykonávání práva sběru proti stanoveným podmínkám, byl by v souzeném případě lesní personál velkostatku oprávněn zakročiti jako veřejná stráž i proti osobám, používajícím přes vydaný zákaz při sběru ručních vozíků a mohl by podle Šu 61 lesního zákona přinutiti pachatele, aby nasbírané dříví zanechal na místě. Že správa velkostatku jest, pokud jde o výklad lesního zákona, téhož mínění, jako rozsudek, vychází na jevo ze seznání svědka N-ho, který prohlásil jako svědek při hlavním přelíčení, že má (jako lesní velkostatku) rozkaz, osoby, které přijedou do lesa s ručním vozíkem, vykáhati, mají-li již naložené dříví, je odnítí a nástroje zabaviti, dodávaje, že kromě něho a lesního rady jsou v revíru ještě tři přísežní lesní dozorcí. Z toho je patrné, že se stěžovatel odvolává neprávem na seznání svědka, jež zní jinak, než stížnost uvádí. Pokud jde o smysl závadného výroku, zjistil první soud formálně bezvadně, že obžalovaný popuzoval příslušníky obce, by přes vydaný zákaz používali ručních vozíků, a, kdyby je chtěla lesní stráž zadržeti, by její úřední výkon zmařili n á s i l í m. Tímto skutkovým zjištěním rozsudku jest zrušovací soud vázán; k libovolnému výkladu obžalovaného ve zmateční stížnosti nelze přihlížeti.

Čís. 2528.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

»Neprátelským činem« ve smyslu Šu 14 čís. 4 zákona jest každé jednání neb opomenutí, kterým se někomu působí újma, již by jinak ne-
utrpěl; nemusí to býti vždy újma protiprávní, stačí i boykot, vyloučení ze společnosti, výpověď z bytu a pod.

V subjektivním směru se vyžaduje ke skutkové podstatě podle Šu 14 čís. 4 zákona kromě úmyslného popuzování pouze vědomí pachatelovo, že pronáší výrok před zástupem.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1926, Zm II 242/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 19. dubna 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem rušení obecného míru ve smyslu Šu 14 čís. 4 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost tvrzením, že obžalovaný byl oprávněn nepustiti do sálu osobu, o níž věděl, že nenáleží ke straně, a že vykázal E. P-ovou zvláště proto, že jí nebylo ještě 16 let, nikoliv z pohnutek národnostních, neprovádí žádného z uplatněných zmatků, nýbrž brojí pouze proti skutkovým předpokladům rozsudku, který zjistil formálně bezvadně, že ples nebyl omezen na příslušníky určité strany, nýbrž byl každému ve-

řejně přístupným a že obžalovaný vykázal P-ovou výhradně pro její národnost. Pro své přesvědčení v tomto směru uvádí soud řadu důvodů. Pokud se stížnost snaží dovodit, že výrok obžalovaného nemá smyslu, jaký mu dává rozsudek, brojí rovněž nepřipustně proti formálně bezvadnému výkladu soudu, který zjišťuje, že obžalovaný svým výrokem popuzoval přítomné k odstranění Elfrídy P-ové ze sálu a ke společenskému bojkotu proti ní. K věcné námitce zmateční stížnosti uplatněné podle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., že vyloučení mladé dívky ze zábavy a její společenský bojkot nelze pokládati za nepřátelský čin ve smyslu Šu 14 čís. 4 zákona stačí podotknouti, že zákon rozumí nepřátelským činem každé jednání neb opomenutí, kterým se někomu působí újma, již by jinak neutrpěl, a že to nemusí býti vždy újma protiprávní, nýbrž že stačí i bojkot, vyloučení ze společnosti, výpověď z bytu atd. Z toho plyne, že první soud vyložil správně zákon, uznáv jednání, k němuž obžalovaný v souzeném případě popuzoval, za nepřátelský čin proti Elfrídě P-ové. Další věcná námitka, že výrok obžalovaného nelze podřadit pod ustanovení Šu 14 čís. 4 zák. na ochr. rep. proto, že nebyl pronesen veřejně, před zástupem, ježto počet 5—6 lidí v osudném okamžiku přítomných u obžalovaného, nenaplnuje pojmu zástupu, není proveden po zákonu, poněvadž přechází mlčením rozhodné skutkové zjištění rozsudku, že kromě 5—6 osob stojících v bezprostřední blízkosti obžalovaného bylo tenkrát v jeho blízkosti ještě dalších asi 30 osob, které, po případě aspoň některé z nich, mohly slyšeti výrok, obžalovaným hlasitě pronesený. K námitce stěžovatelově, že neměl úmyslu, by jeho slova byla slyšena všeobecně, stačí říci, že po stránce subjektivní se ke skutkové podstatě podle čís. 4 Šu 14 zákona vyžaduje kromě úmyslného popuzování pouze vědomí pachatelovo, že pronáší výrok před zástupem, což tu rozsudek zřejmě předpokládá, shledávaje ve zjištěném jednání obžalovaného veškeré známky skutkové podstaty přechinu, jímž byl stěžovatel uznán vinným.

Čís. 2529.

Lesní hajný (na Moravě) požívá ochrany Šu 68 tr. zák., třebas neměl služebního šatu a odznaku, ví-li pachatel odjinud, že jest osobou k ochraně honitby ustanovenou.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1926, Zm II 280/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 20. dubna 1926, pokud jím byli oba stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle Šu 81 tr. zák. a přestupkem krádeže podle Šu 460 tr. zák. a obžalovaný Theofil D. mimo to zločinem těžkého poškození na těle podle Šu 155 a) tr. zák., jakož i přestupkem podle §§ 32, 36 zbroj. pat., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti namítají, že rozsudek jest ve výroku o zločinu podle Šu 155 písm. a) tr. zák. zmatečným podle Šu 281 čís. 10 tr. ř.,